

Marc Tritsmans

Studie van de schaduw

Marc Tritsmans

Study of the shadow

Dagzomend

Outcropping

FIAT LUX

kijk dan hoe ze ongebroken opstaan
bevrijd uit het verstikkend graf
van dit zopas nog gesloten boek

hoe de kracht van je ogen hun
de adem inblaast, hun hart snel en
ongetwijfeld overmoedig doet slaan

luister naar het hunkerende altijd
weer nieuwe begin van dit lied
nu het levend lezend licht hier

zo warm is komen binnenstromen
ergens recht een schrijver
als herboren de rug

FIAT LUX

Just see how they rise unbroken
freed from the suffocating grave
of this up till now closed book

how the force of your eyes injects
breath into them, causes their hearts
to beat fast and no doubt recklessly

listen to the hankering and ever
repeated new beginning of this song
now that the living reading light has

started to stream so warmly in
somewhere a writer as if reborn
is straightening his back.

LUCKY LUKE

vaak zie ik de wereld niet
omdat ik als een monoliet
mezelf het zicht beneem.

of een donkere schaduw werp
waar één ogenblik tevoren
nog verblindend zomerlicht

zal ik ooit leren dit leven te
vlug af te zijn zoals Lucky Luke,
sneller schietend dan mijn

schaduw met woorden die
glashelder en zo vlijmscherp
dagzomen dat mijn brein

die dwingeland angstaas
mierenneuker voortaan
simpelweg het nakijken geef

LUCKY LUKE

often I can't see the world
because like some monolith
I am blocking my own light

or casting a dark shadow
where one moment earlier
dazzling summer light still

will I ever learn to be too
quick for life like Lucky Luke
faster on the draw than my

shadow with words which
outcrop crystal-clear and so
razor-sharp that I quite simply

leave my brain, this pusher
cry-baby, nit-picker from now on
behind me in my wake

BIJ HET ONTWAKEN

als iemand me de vraag stelt
wat mij vandaag staande houdt
en gaande dan moet het – hoewel
zo'n woord in een gedicht

niet hoort – dus wel de liefde zijn
niet die zachte, weke maar één
die bijt als koningswater, salpeter-
en zwavelzuur tezamen

die niet kan, niet wil verkroppen
dat het weerloze nog maar eens
zonder omzien vertrappeld wordt

en ja, vaak verblindt ze, schroeit
en brandt me de eigen huid
maar genade kent ze niet

neen, genade hoort hier niet

ON WAKING

if someone poses me the question
what is it that keeps me standing
and going then it must – though
such a word in a poem has

no place – probably be love
not the soft and tender kind but one
that stings like aqua regia, sulphuric
and nitric acid mixed together

that can't stand and won't stomach
that what is helpless one more time
without compunction's trampled on

and yes, it often blinds, it sears
and burns my very skin
but mercy she does not know

no, here mercy has no place

UIT DE BERG

I lets groots

het blok marmer toen het door ruwe
mannen, massieve armen en schouders
met beitels, wiggen en boren uit de berg

was losgewrikt: hoe verweesd en verloren
lag het in het felle licht toen hij het voor het
eerst aan alle kanten bekeek, nee begluurde

betastte, het met zijn glimmende hamers
in alle maten en vormen eindeloos beklopte
en beluisterde hopen op het langverwachte

dat al maanden broeide en zeurde onbereikbaar
onbenaderbaar in zijn hoofd: iets groots
en hevig leven binnenin als een verre

droom omhuld door diepe slaap
met welke goddelijke handen, vingers
zou hij hieruit ooit moeten worden bevrijd

OUT OF THE MOUNTAIN

I Something big

the block of marble when by hefty men
massive arms and shoulders, with chisels,
wedges and drills it had been wrested out

of the mountain: how lost and abandoned
it lay in the glaring light when he for the first
time observed, no scrutinised and fingered it

from all sides, when with his gleaming hammers
of all shapes and sizes he endlessly tapped on it and
listened to it hoping for something long-anticipated

that for months had been brewing and stewing
inaccessibly inside his head: something big
and fiercely alive within like a distant

dream enveloped in deep sleep
from which with what divine hands, fingers
he one day would be liberated

II In het atelier

na de lange reis over water
in her atelier rechtop gezet
oubehouwen, ondoorgrondelijk

zag hij nochtans al haar vluchtend
silhouet en waar niet meer te sluiten
wortels aan breekbare tenen

twijgen aan ranke vingers zouden
ontspruiten, boomschoors nog één
met de gladde huid van haar buik

wetend, vrezend date de eerste
en elke volgende slag
de fatale

maar hij was de enige
die haar vangen kon
hij moest

hij begon

II In the workplace

after the long journey across water
raised upright in the workplace
insolent and inscrutable

yet he saw despite this all
her fleeting silhouette and where
unstoppably roots on fragile toes

twigs on slender fingers would
sprout, tree-bark still one
with the smooth skin of her belly

aware, afraid that the first
and each subsequent blow
could be the fatal one

but he was the only man
who could capture her
so he had to

he began

III In deze kamer

op het stilste uur even alleen
in deze kamer met deze steen
die tot net voor dit bevrozend

ogenblik ongetwijfeld levend
is geweest en waarin als ik
mijn rug heb gekeerd wel weer

een spier zal gaan trillen, een ader
kloppen, een borst nauwelijks
merkbaar zal rijzen en dalen

nooit zag ik zachtere
flanken en dijen dan deze
koele, glad gepolijste

droom van het puurste
marmer en warmer
dan elke werkelijkheid

Deze cyclus is geschreven na een bezoek aan de Galleria Borghese waar enkele beeldhouwwerken van Gian Lorenzo Bernini (1598-1680) zijn tentoongesteld. Het tweede gedicht verwijst specifiek naar het beeld 'Apollo en Daphne'.

III In this room

at the quietest hour briefly alone
in this room with this stone
which till just before this freezing

moment has undoubtedly been
alive and in which as soon as I have
turned my back quite probably

a muscle will start quivering, a vein
pulsing, a chest almost
imperceptibly will rise and fall

never have I seen softer
flanks and thighs than this
cool, smoothly polished

dream of the purest
marble and warmer
than any reality

This cycle was written after a visit to the Galleria Borghese, where some of the sculptures by Gian Lorenzo Bernini (1598-1680) are on display. The second poem refers specifically to the statue 'Apollo and Daphne'.

Citius, altius, fortius, amen

Citius, altius, fortius, amen

GEEN AANLEG

geen aanleg voor koetjes en kalfjes
te weinig geduld voor diplomatie
wie heeft het niet allemaal eerder
geroken, gezien en gehoord

de duistere walm van lafheid en
leugens, de ontelbare machinaties
en schijnbewegingen, de eigen
gebreken en die van de soort

en dan komt de kunst om de laatste
bruikbare toonaard te vinden en niet
te verzinken in dat o zo zalige zwijgende

niets want natuurlijk is alles al eerder
gezegd en vertoond maar nog levend
al zwijgen is wel de alledoodste dood

NO APTITUDE

no aptitude for any kind of small talk
too little patience for diplomacy
who hasn't smelt, seen and heard
all of this sometime before

the dense smoke of cowardice and
lies, the countless machinations
and dummy diversions, one's own
deficiencies and those of our species

and then comes the art of finding
the last usable tonality and not
to sink into that oh so blessed voiceless

void for naturally everything has been
said and shown before but still alive
becoming silent is surely the deadest of deaths

ZONDER EIGENSCHAPPEN

hoe ik ook probeer het heilige vuur brandend
te houden, de strijd niet op te geven
op tijd en stond aan bomen te schudden
mijn hoofd al eens ergens voor te leggen

toch is tekortschieten de kunst
waarin ik uitblink want er is geen kruid
tegen gewassen, ons kent ons, water
stroomt altijd naar zee en ondertussen

vergeet ik knuffels en schouderklopjes
heb ik vaak maar een half oor te bieden
weet ik zelden iets van waarde te vertellen

en zal ik hoe dan ook deze hele rit verder
moeten uitzitten in dit nooit inwisselbare
lijf en brein: citius, altius, fortius, amen

‘Citius, altius, fortius’ (sneller, hoger, sterker) is de olympisch motto.

WITHOUT CHARACTERISTICS

no matter how I try to keep the holy flame
alight, not to abandon the struggle
in due course to shake some tree
to dig in my heels where appropriate

failing seems to be the art at which
I quite excel for there is no remedy
for it, like knows like, water always
flows down to the see and at times

I forget hugs and pats on the shoulder
I often only lend things half an ear
I seldom have anything that’s worth telling

and anyway will have to ride the whole
thing out in this never interchangeable
body and brain: citius, altius, fortius, amen

‘Citius, altius, fortius’ (faster, higher, stronger) is the Olympic motto.

ZWAAR VOLK

wij zijn toch van oudsher én hardlijvig volk
van zachte zwaarte, van boter, room en eieren
van te veel en zich eindeloos voortslepende
tafelgesprekken waarin we met graagte samen
tot de bodem zinken en lachen om onszelf

wat een smadelijke achterstand
op die lichtvoetige, daadkrachtige
altijd vitale, pezige volkeren die wel lijken
te zweven op een door koriander, olijfolie
en citroengras aangedreven ijle ascese

zwellend en zwanzend wachten wij wel
tot hun weerstand eindelijk is gebroken

Bij een Vlaamse menukaart uit 1925

A HEAVY PEOPLE

we are of old though a constipated people
of soft gravity, of butter, cream and eggs
of far too frequent and interminable
table conversations in which eagerly we sink
together to the floor and ridicule ourselves

how ignominiously we lag behind
those fleet-footed, over-energetic
ever-sprightly, sinewy peoples who almost seem
to float upon an airy asceticism
fuelled by coriander, olive oil and lemongrass

wallowing and wisecracking we're surely waiting
till their resistance is finally broken

On viewing a Flemish menu from 1925

VLUCHTIG VOLK

bevindt een handvol van ons zich soms
nog wel eens ergens ter plaatse, in rust
of begint onze soort eerder te lijken op
een wolk die daas over het aardoppervlak
raast zonder het ooit nog voluit te raken

je kan het zien aan de condensstrepen
in de blauwe lucht, nooit tonen satellieten
nog een lege oceaan: schuimsporen alom
het is te horen in het onstuitbare gebrom
gedaver, gedonder dat ons altijd achtervolgt

en kiezen wij dit zelf of worden wij willoos
zoals groeten en fruit, zoals vis en alle vlees
netjes in gekoelde containers met bekvame
spoed door een hogere macht onafgebroken
en ondoorgrondelijk van hot na her vervoerd?

FLEETING PEOPLE

do a handful of us still find ourselves
sometimes somewhere on the spot, at rest
or is our species more starting to resemble
a cloud that races scatterbrained over the
earth's surface without ever quite touching it

you can see it from the vapour streaks
in the blue sky, satellites never show themselves
nor does an empty ocean: foam trails everywhere
it can be heard in the rampant droning
clanging, thundering that's always in our wake

and do we choose this or are we devoid of will
like vegetables and fruit, like fish and all types
of meat that neatly packed in cool containers
by a higher power and with speed are conveyed
continuously and unfathomably from pillar to post?

VAN DE LEGE MAN

I

fatal error! harde schijf onleesbaar!
reformatteer! let op: door deze
handeling zullen al uw gegevens
onherroepelijk worden gewist!

in den beginne was het woord
naakt en trillend, onherkenbaar
en onwillig staat het hier opnieuw
tussen mij en de wereld in

hoe vormt zich ooit nog een zin

OF THE EMPTY MAN

I

fatal error! hard drive unreadable!
reformat! Caution: this operation
will irrevocably delete
all data on your disk!

in the beginning was the word
naked and quivering, unrecognisable
and unwilling it stands here once more
between me and the world

how will another sentence ever be formed

II

maar er komt geen zin, er is
geen zin, niets heeft zin, in
niets heb ik zin en ook mijn
ogen staan helemaal fout in

mijn kop, naar binnen gedraaid
zo lijkt hetm tuur ik zonder hoop
op uitzicht in de leegte in mezelf
elk woord dat ik spreek echoot

als in een vergeetput

II

but no sentence comes, there is
no sense, nothing makes sense, I sense
no desire for anything and my eyes
are also set completely wrong in

my head, turned inwards
it would seem, I peer without hope
of a view into the void within myself
each word that I utter echoes

as in a well of oblivion

III

terugvallend dan maar op het vertrouwde
gezelschap van wind, het ruisen
van zee, het einde van de wereld
dat naadloos met de horizon samenvalt

hier moet ik dus opnieuw door mezelf
worden uitgedacht, zorgvuldig wikkend
en wegend alle soorten en vormen
van stilte want al wat je zegt ben je

uiteindelijk toch altijd weer zelf

III

just falling back on the familiar
company of the wind, the murmuring
of the sea, the end of the world
that seamlessly merges with the horizon

here though I myself will have to
reconceive my self, carefully weighing
and deliberating all sorts and forms
of silence for whatever you say you are

ultimately always yourself again

IV

eerst dus omzichtig proefdraaien
in de veilige modus, rechtdoor zonder
poespas zonder denken 's morgens
opstaan, ontbijten met koffie en

krant, een eindje wandelen, liefst
door de regen, kijken naar spelende
kinderen misschien een glimlach
proberen maar zeker niet meer

dan één op een dag

IV

so first of all a cautious trial run
in the safe mode, straight ahead
without fussing or thinking get up in
the morning, breakfast with coffee and

newspaper, take a short walk, preferably
through the rain, look at children
playing perhaps try out a smile
but definitely not more

than one a day

V

ik – maar wie is dat? – moet dus
geduldig weer worden ingesteld
afgeregeld, naar de eigen hand
gezet want welke verbindingen

zijn aangewezen, wie leen ik
het oor, met wie kan ik praten
of nog liever eindeloos zwijgen
wie voeg ik ten slotte opnieuw

aarzelend aan mijn favorieten toe

V

I – who though is that? – must thus
thus patiently again be set up,
fine-tuned, calibrated, bent
to my will for what connections

are indicated, how do I lend
an ear, who can I talk to
or rather stay endlessly silent with
who do I finally once more

hesitatingly add to my favourites

VI

wachten en hopen tot opnieuw
een tinteling in de huid, bloed
plots naar het hoofd, nog eens die
drang als een gek te gaan rennen

een dom verlangen naar morgen
naar lente, naar bergen en zon
maar liefst niet meer zo fel dat
zekeringen doorslaan, nooit wil ik

nog tegen diezelfde muur te pletter

VI

wait and hope until again
a tingling in the skin, blood rushing
suddenly to my head, once more that
urge to start running like a madman

a stupid longing for morning
for spring, for mountains and sun
though preferably no more so fierce
that fuses blow, never again do I

want to smash into the same wall

VII

minder mateloos dus in dat hoofd
minder ongeduldig om werelden
te veranderen, minder pal tegen
de stroom in, af en toe wat meer

lafheid en nederlaag, wat meer
buigen dan barsten, te teugels
soms vieren, alles op zijn beloop
handdoek in de ring, kap over

de haag, de pijp aan maarten

VII

less immoderate then in the head
less impatient about changing
worlds, less standing firm against
the current, now and then a bit more

cowardice and defeat, a bit more bending
rather than breaking, sometimes slackening
the reins, letting everything slide
towel in the ring, throwing off

the cowl, kicking the bucket

VIII

en als de tijd gekomen: me niet langer
verzetten, bestemming ten slotte
niets meer dan ergens te mogen
eindigen liefst mooi afgerond

als een kwartet van Brahms
een boek waarvan alle verhaallijnen
netjes en ouderwets zijn afgewikkeld
niets meer te vertellen en er dan

eindelijk maar het zwijgen toe doen

VIII

and when the time's come: no longer
to resist things, the intention to want
finally no more than to end somewhere
preferably beautifully rounded off

like a quartet by Brahms, a book
all the storylines of which have been
nicely, old-fashionedly wound up
to have nothing more to say and then

finally forever remain silent

GROSSE FUGE

(Ludwig van Beethoven)

zich van zichzelf ontdaan
de laatste brug verbrand
het eigen doodvonnis
met bloed ondertekend
omdat het niet anders kon

tot op het bot tot hij vond
het juiste snijdende geluid
van dit bestaan want zelf
als geen ander met de
neus op de feiten

verbeelde hij zich heimelijk
dat niemand minder dan god
zo splijtend en zonder genade
sprak door zijn vervloekte en
daartoe uitverkoren mond?

GROSSE FUGE

(Ludwig van Beethoven)

riddled of his own self
the last of his bridges burnt
signing his own death sentence
in blood since it could not
be done any other way

cutting to the bone till he found
the exact ear-splitting sound
of this existence for he
himself like no one else
faced facts unflinching

did he secretly imagine
that nobody less than god
spoke so rendingly and without
mercy through his accursed and
for that purpose chosen mouth?

Alles is er

Everything's there

OGEN

het is de wijde ongeremde blik
in het bodemloze van blauwe luchten
glijdend over een tot de horizon
volmaakt leeggeblazen zee

het is het kraakheldere snoeharde
zonlicht van november waartegen
de roofvogel glijdt in de enige juiste
de mooiste de enig mogelijke bocht

het is wat je ziet als het overbodige is
verdwenen, het is kijken met verloren
gewaande ogen die zich herinneren
hoe omzichtig deze breekbare wereld

wel moet worden gezien

EYES

it is the wide uninhibited gaze
into the fathomlessness of blue skies
gliding over one towards the horizon-
completely wind-emptied sea

it is the spotless brutal sunlight
of November against which the bird
of prey glides in the only correct
most beautiful, only possible curve

it is what you see when the superfluous
has disappeared, it is looking with eyes
imagined lost that recollect
how cautiously this fragile world

without doubt has to be observed

SCHERPER

natuurlijk is alles er
zelf als ik het niet zie
maar hoeveel scherper
wordt het ogenblik

als ook de ree onbeweeglijk
haar reeënogen op mij
gericht in de zonovergoten
brandgang blijft staan

en wij samen ademloos en
misschien wel gelukkig deze
seconden van ons gezamenlijk
bestaan laten voorbijgaan

SHARPER

of course everything's there
even if I don't see it
but how much sharper
the moment becomes

if also the deer motionless
her deer-eyes fixed on me
remains standing in the
sun-drenched firebreak

and both of us breathless and
perhaps even happy allow
these seconds of our shared
existence to pass by

UITGESPROKEN

praat met mij en doe dat
honderduit, vertel me zwijgend
waarover een leven gaat
hoeveel tederheid er nodig is
en adem gulzig tot het eind

spreek dit lichaam zonder
een spoor van schroom, spreek
het, spel het volledig uit
laat me duizelen breng me
in totale ademnood geef je

eindelijk helemaal bloot

Bij aquarellen van Caren van Herwaarden

OUTSPOKEN

talk with me and do so
without stopping, tell me silently
what a life is about
how much tenderness is needed
and breathe greedily to the end

speak this body without
a trace of reticence, speak
it, spell out every letter of it
make me dizzy put me in
total breathlessness expose

yourself finally utterly

On seeing watercolours by Caren van Herwaarden

VER LICHT

als een voyeur die met trillende handen
zijn verrekijker richt op die ene plek
waar hij in de schemering van een kleurige

jurk het hemelse meent te zullen ontwaren
zo opgewonden was ik toen mijn oog vanuit
het geopende raam bij tien onder nul in

snijdende noordenwind de prachtig gewelfde
ringen van Saturnus voor het eerst in hun
voor altijd onaanraakbare naaktheid

aanschouwde: dat het wonder wel degelijk
bestond en ik die er eindeloos naar mocht
staan kijken zonder ooit te worden gezien

DISTANT LIGHT

like a voyeur who with trembling hands
trains his binoculars on the one spot where
in the semi-darkness of a colourful dress

he thinks he will perceive the heavenly
so aroused was I when my eye from
the open window at minus ten in a

biting north wind observed the magnificently
vaulted rings of Saturn for the first time
in their eternally unapproachable

nakedness: that the miracle actually
existed and that I was allowed to stand
endlessly gazing at it without being seen

EILAND

hier weet je weer dat grenzen
niet altijd na een zoveelste oorlog
denkbeeldig werden fastgelegd
uit goed of minder goed fatsoen

koester deze helderheid: hoe dit land
duizelingwekkend eindigt bij de rand
enkel beukende zee bepaalt eigengereid
wie hier mag aanwaaien en wie vertrekt

zelfs weggaan krijgt opnieuw betekenis:
veel te lang blijf je op de achterplecht
staan staren naar de rode vuurtoren
die in code zijn afscheid naar je seint

ISLAND

here you know once more that borders
were not always fancifully laid down
after an umpteenth war out of a good
or less good sense of propriety

cherish this clarity: how this land
staggeringly ends at the edge, only
pounding sea high-handedly determines
who may breeze in and who departs

even leaving acquires significance once more:
far too long you remain standing on the
afterdeck staring at the red lighthouse
signalling its departure to you in code

LENTE (REVISITED)

en toch altijd opnieuw met dat jongere
bonkende hart and die verliefd knikkende knieën
mij de ogen uitkijkend op al die ritslende, fluisterende

knisperende frutseltjes, gewichtloos zeilende, lichtgevende
pluisjes, doorkijkvliesjes, kleverig glanzende, zich langouereus
ontvouwende anhangseltjes, stampertjes, slurfjes

me tot in de diepste uithoek van mijn longen uitleverend
aan dit onzichtbare bombardement van ontketende en
schaamteloos alle grenzen overschrijdende feromonen

me de oren laten volstromen met op de rand van waanzin
balancerende, watervlugge fuga's, duetten, kakofonieën
van gesnater, gekwetter, trillers, glottisslagen

bij invallende duisternis trachtend me uit dit broeierige
kolkende feestgedruis los te rukken maar vrezend dat ik
niet meer in mijn andere, koelere leven weer naar binnen wil

SPRING (REVISITED)

and yet always anew with that youthful
pounding heart and those infatuated kinking knees
staring my eyes out at all those scuffling, whispering

rustling little frills, weightlessly sailing, light-giving
fluff, gossamer membranes, stickily gleaming,
langorously unfolding appendages, pistils, probosces

abandoning myself in the deepest recesses of my lungs
to this invisible bombardment of unleashed and
shamelessly transgressing pheromones

allowing my ears to fill up with on madness
verging, water-swift fugues, duets, cacophonies
of cackling, chirping, trills, glottal stops

seeking as darkness draws near to tear myself loose
from this sweltering revelry but fearing that I
no longer wish to re-enter my other, cooler life

OUD BEUKENBOS, ZINGEND

blijkt nu dat ze al die tijd ook hebben
gezongen en gepraat, dat één man
dus ooit hun stem heeft gehoord

en neergeschreven zodat ik vandaag
ademloos kan luisteren naar dit geluid;
al mijn bomen één na één warm en

sonoor zingend het eeuwige lied van
buigen of breken, van nooit slapend
waken en uitkijken over dit land waarin

steeds andere mensen lachend, huilend
zwijgend zijn voorbijgegaan, van oud
springlevend hout dat het toch altijd weer

uitschreeuwt in het breekbaarste groen
hier klinkt het vanuit een onpeilbare diepte
kruipt het uit koppige wortels, spint en kern

sap en schors en gaat het maar door over
blijven en duren: geen mens krijgt hierbij
ooit nog een zinnig woord over de lippen

Bij de cellosuites van J.S. Bach

OLD BEECH-TREE WOOD, SINGING

it now becomes clear that all this time they
indeed have sung and talked, that one
man has once clearly heard their voice

and written it down so that I today can
breathlessly listen to this sound;
all my trees one after the other singing

warmly and sonorously the eternal song
of bending or breaking, of ever vigilantly
watching and looking out over this land

where continuously other people laughing
crying and in silence have passed by, of old
wood very much alive that over and over

again shouts out into the most fragile green
here it sounds from an unfathomable depth
creeps out recalcitrant roots, pith and core wood

resin and bark and just carries on about
staying and lasting: no human being in all of this
ever gets a single sensible word past his lips

On listening to Bach's cello suites

WATERMUZIEK

I

werd je voortdurend bedreigd, belaagd
vernederd, bleef er binnen je kaalgeschraapte
rechtgetrokken oevers geen enkel verlangen
bestonden meanders nog slechts in dromen

haakten je vaste bezoekers één na één af
zo nam je in stilte afscheid van ijsvogel
en stekelbaars, vertrok de laatste blauwe
reiger met de noorderzon, bleven ten

slotte zelfs die stomme eenden weg

WATER MUSIC

I

constantly threatened, besieged,
humiliated, within your bare-scraped
ruler-straight banks no single desire remained
meanders now only existed in dreams

your regular visitors dropped away one by one
so you silently bade farewell to kingfisher
and stickleback, the last blue heron took its
leave with the northern sun, and finally

even the stupid ducks stayed away

II

besmeurd, vertrappeld, weggemoffeld
de keel ten slotte dichtgeknepen lag je
op apegapen ware het niet dat het
nauwelijks nog als water herkenbare

jou helemaal niet wilde, niet eens kon
verlaten en met hondse trouw je
verschrompelde, lusteloze bedding
op de tast en zelfs in het donkerste

donker nog altijd zocht en vond

II

smeared, stamped on, stashed away
your throat finally squeezed tight you were
at your last gasp had it not been that what
was scarcely still recognisable as

water absolutely did not want to
could not even leave you and with
doglike trust even in the darkest darkness
gropingly still sought and found

your shrivelled-up, listless stream bed

III

toen ik je leerde kennen was je het
noorden in het zuiden kwijt, wat nog
door je stroomde was geen water meer
maar een herinnering, kon ik het zachte

schuren van je adem horen, het kreunen
het smeken om genade, verlos me van
dit kwade, neen, verlos me kort en krachtig
helemaal maar zag ik toch nog iets van

leven blinken in je doodvermoeide loop

III

when I got to know you you didn't
know north from south, wat still
flowed through you was no longer water
but a memory, I could hear the soft

chafing of your breathing, the moaning
the begging for mercy, deliver me from
this evil, no, just deliver me simply and
clearly, but even so I could still sense some

life glinting in your quite exhausted course

IV

vonden we ten slotte, eerst omzichtig
fluisterend, de woorden die we allebei
konden verstaan, begonnen we, tegen
beter weten in, toch weer te geloven

dat dit doodtij kon worden gekeerd
med eindeloos geduld werden planted, dieren
mensen omgepraat tot water zijn vergeten
glans hervond en het nieuws in vogel- en

in vissentaal verspreid werd op de wind

IV

when finally, cautiously whispering
at first, we found the words we both
could understand, we started, against
our better judgment, to believe once more

that this dead tide could be turned around
with endless patience plants, animals
humans were persuaded till water refound its
forgotten gleam and the news in language known

to birds and fish was spread upon the wind

V

sindsdien bloedbroeders, onze wegen
onafscheidelijk, stroomt nu al jouw
water door mij heen, op de voet volg ik
je kleur, ruik je geur, tel je zegeningen

aan wat aarzelend is teruggekeerd: de
stekelbaars, de reiger, de ijsvogel
vaak ontmoeten wij elkaar hier met zijn
allen en stilzwijgende weten we: dit is

de plek waar we uiteindelijk zullen blijven

Deze reeks werd geschreven naar aanleiding van de ecologische
herinrichting van een waterloop

V

since then blood brothers, our paths
inseparable, now all your water flows
through me, on foot I follow your colour
smell your scent, count your blessings

on all that hesitantly has returned: the
stickleback, the heron, the kingfisher
often we meet each other here all of us
together and silently we know: this is
the place where eventually we will stay

This series was written on the occasion of the ecological
restoration of a watercourse